

KIS HÍR

AZ ANYA-MADÁR KÉRELME. (Lásd a 411. l.)

26. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Vége.)

JÓ ÉJSZAKÁT tehát, kedves mama, jó éjt, gyerekek! jó éjt Jenő! Ezzel Pali távozni akart, de Jenő megfogta kezét.

„Azt hittem, Pali, hogy ma este majd csevegünk kissé bizalmasan, úgy mint régentén szoktunk... no de csak menj; akármikor jössz hozzám, mindig örömmel látlak.“

Kezet szorítottak s Pali tétovázva ment ki a szobából.

Pali sajátságosan megváltozott érzelmekkel lépett be a csöndes hálószobába. Érezte ugyan, hogy a sötét gond még mindig sarkában jár; de a dacz, a keserűség és harag eltűnt lelkéből s csak egyet ohajtott: hogy bocsánatot nyerjen mindenkitől, hogy visszanyerje lelkének régi nyugalalmát.

Az ablakhoz ment s mélyen elgondolkodva bámult ki a szép fagyos holdvilágra. Ott állt még egy óra múlva is, midőn Ferkó belépett.

„Hogyan, Pali! hát még nem alszol? Hiszen azt mondtad, hogy álmos és fáradt vagy.“

„Gondolkoztam valamin,“ felelt Pali komolyan. „Mondd csak, Ferkó, megbocsátottál nekem igazán azért... a mit az uton elbeszéltem?“

„Teljes szívemből! Nem is gondolok többé reá és eszembe sem jutott volna, ha a leányok Jenő előtt

nem emlegetik a majmocskámát Szerettem volna kissé megdöngetni a kisasszonyokat, hogy annyit fecsegnék. No, de ne is beszéljünk erről többet. Hála Istennek, itthon semmi nagy bajt sem találtunk s most nyugodtan alhatunk.“

Ezzel Ferkó levetkőzött, lefeküdt s néhány perc múlva lassu, egyforma lélekezése bizonyítá, hogy egészséges álomba merült. De Pali nem tudott elaludni; hiába zárta le szempilláit, mindig úgy vélte, mintha két hang szólítgatná folytonosan, az egyik azt mondván: „menj be Jenőhöz, vallj be neki mindent, menj be most, mert talán soha sem nyilik alkalom, s minél tovább halasztod, annál nehezebb lesz a vallomás.“ Ellenben a sötét gond az ellenkezőt kiáltozá s mindenféle okokat fölhozott, hogy a jó szándékról eltérítse. De a Gondviselés győzelemre segíté végre Pali jobb érzelmeit. Midőn már minden elcsöndesedett a házban, Pali hirtelen kiugrott ágyából s nesztelenül Jenő szobájának ajtajához lopózván, halkan kopogott.

„Jöjj be, Pali, várlak!“ kiáltá Jenő.

„Hogyan, te vártál?“ szólt Pali meglepetve, miután belépett.

„Persze! tudtam, hogy el fogsz jönni, — sőt azt is tudom, miért jössz, legalább remélem, nem csalatkozom benned,“ szólt Jenő még a szokottnál is szelidebb hangon. Lásd Pali, én azt hiszem, hogy jó volna, ha végre minden titkolózás véget érne

s te ismét o hajdanában. éu is.“

„Neked s tulajdonképen hiszen — szólt Pali, k de azért szil egy dolog in ben s ezt s kell hoznom. Nelli gyöngytem el oly tartsam.“

Ekkor egész történet a szerencsét nagyobb-nag arra szánta ben elrejtse

„Csak e aztán Jenő, Szándékosan rakétákat, h éjjeli csiny

„Oh, h valónak!“ tén, hogy tévedésből s ebből szó

„Hála tisztában v mel. „Mos mindent a hatunk.“

Még s két testvér ság teljese abban áll

s te ismét oly boldog lehetnél, mint hajdanában. Te is bevallasz mindent, én is.“

„Neked nincs mit bevallanod, — s tulajdonképen nekem nincs, mert hiszen — — te mindent tudsz,“ szólt Pali, kezdetben kissé akadozva, de azért szilárd elhatározással. „Csak egy dolog iránt vagy talán tévedésben s ezt saját védelmemre tisztába kell hoznom. Én nem loptam el Nelli gyöngyeit... azaz, nem vettem el oly szándékkal, hogy megtartsam.“

Ekkor aztán elbeszélte Pali az egész történetet, hogy jutott azokkal a szerencsétlen gyöngyökkel mindig nagyobb-nagyobb zavarba, míg végre arra szánta magát, hogy éjjel a kertben elrejtse.

„Csak egy kérdést teszek,“ szólt aztán Jenő, „de őszintén felelj, Pali. Szándékosan szórtad el azokat a kis rakétákat, hogy Ferkóra hárszad ama éjjeli csiny gyanuját?“

„Oh, hogy gondolhatsz ily alávalónak!“ szólt Pali. „Ez ugy történt, hogy akkor éjjel a sötétben tévedésből Ferkó kabátját öltém föl s ebből szórodtak ki azon rakéták.“

„Hála istennek, csakhogy ezzel tisztában vagyunk,“ szólt Jenő örömmel. „Most már többé semmi baj, mindent a legszebben rendbe hozhatunk.“

Még sokáig elcsevegett aztán a két testvér, a régi meghitt bizalmaság teljesen helyreállott köztök s végre abban állapodtak meg, hogy Jenő

mondjon el szüleiknek mindent, de mindent, mert Pali nem akart többé a sötét gond rabja lenni s kész volt bárminő büntetést elfogadni, mert érezte, hogy bűnös volt s hogy most kötelessége az ártatlanul szenvedett Ferkó becsületét helyreállítani.

Oly nyugodtnak, annyira megkönnyebbültnek érzé magát, midőn szobájába visszatért! És hónapok óta nem aludt oly boldogan, oly édesdeden, mint ez éjjel. A sötét gond meg volt verve, eltávozott s Pali visszanyerte lelkiismerete nyugalmát.

Reggel azonban, midőn a nagy szobába indult a reggelihez s jó reggelt kívánva kezét csókolt szüleinek, nagy volt mégis remegése és szegyenérzete, alig mert atyjának szeme közé nézni. De ugy tapasztalta, hogy szülei most is csak oly szeretettel fogadják, mint máskor. „Még nem beszélt velök Jenő,“ gondola Pali, „még nem tudnak semmit.“

Mindnyájan ott ültek az asztal körül, Jenő egy puha karszékekben, s vig csevegés közt folyt a reggelizés, midőn észrevették, hogy Etelka nincs köztök. Már épen kerestetni akarták, midőn a kis leány lélekszakadva, kipirult arcczal berohant és kiáltá:

„Kedves papa! kedves mama! Képzelmek csak, milyen csoda történt! A meleg ágy egyik sarkában gyönyörű afrikai növény kelt ki, az öreg kertész épen ma vette észre! Gyönyörű növény! S azt mondja a vén kertész, hogy a Nelli piros gyöngyeiből kellett néhány szemnek oda

kerülni s ebből csirázott a szép nővény, mert azok a pi os gyöngyök nem gyöngyök ám, hanem egy afrikai disznóvény magvai . . . És pedig sok ilyen mag jutott a melegágyba, mert legalább is ötven kis plánta bujt ki.“

Pali szíve hevesen dobogott e szavak hallatára

s aggódva leste, ki és mit fog most mondani; de senki sem látszott nagyon figyelni Etelka szavaira, csak a kis Nellike szólalt meg.

„Ejnye, az a csunya vén kertész! Elárulta az én gyöngyeim titkos bűverejét!“

„Micsoda titkos bűverőt?“ kérdé Etelka bámulva.

Hát azt, hogy az én gyöngyeimből szép nővényt lehet tenyészteni. Csak Jenő

tudta, megmondta nekem és most már mindenki tudja!“

„No hiszen az nem baj,“ szólt Etelka. „Csak azt szeretném tudni, hogyan jutottak azok a gyöngyök oda a kertbe? Bizonyosan a majmocska kaparta el oda, midőn akkoriban a szobában ellopta. Ugy-e Jenő, így

történhetett?“

„Maglehet, maglehet,“ felelt Jenő kissé zavartan. „De hol van a kis majmocska?“

Hozzátok elő!“

„Igen ám . . . de a papa megtiltotta . . .“ szólt Etelka.

„Elég ideig volt száműzve, most már szabad ismét játszani vele,“ szólt a papa mosolyogva.

„Oh kedves jó papa! Köszönjük szépen! Ez pompás!“ kiáltozák a gyermekek,

A KIS KÉMÉNYSEPRŐ TÉLEN. (Lásd a 411 l.)

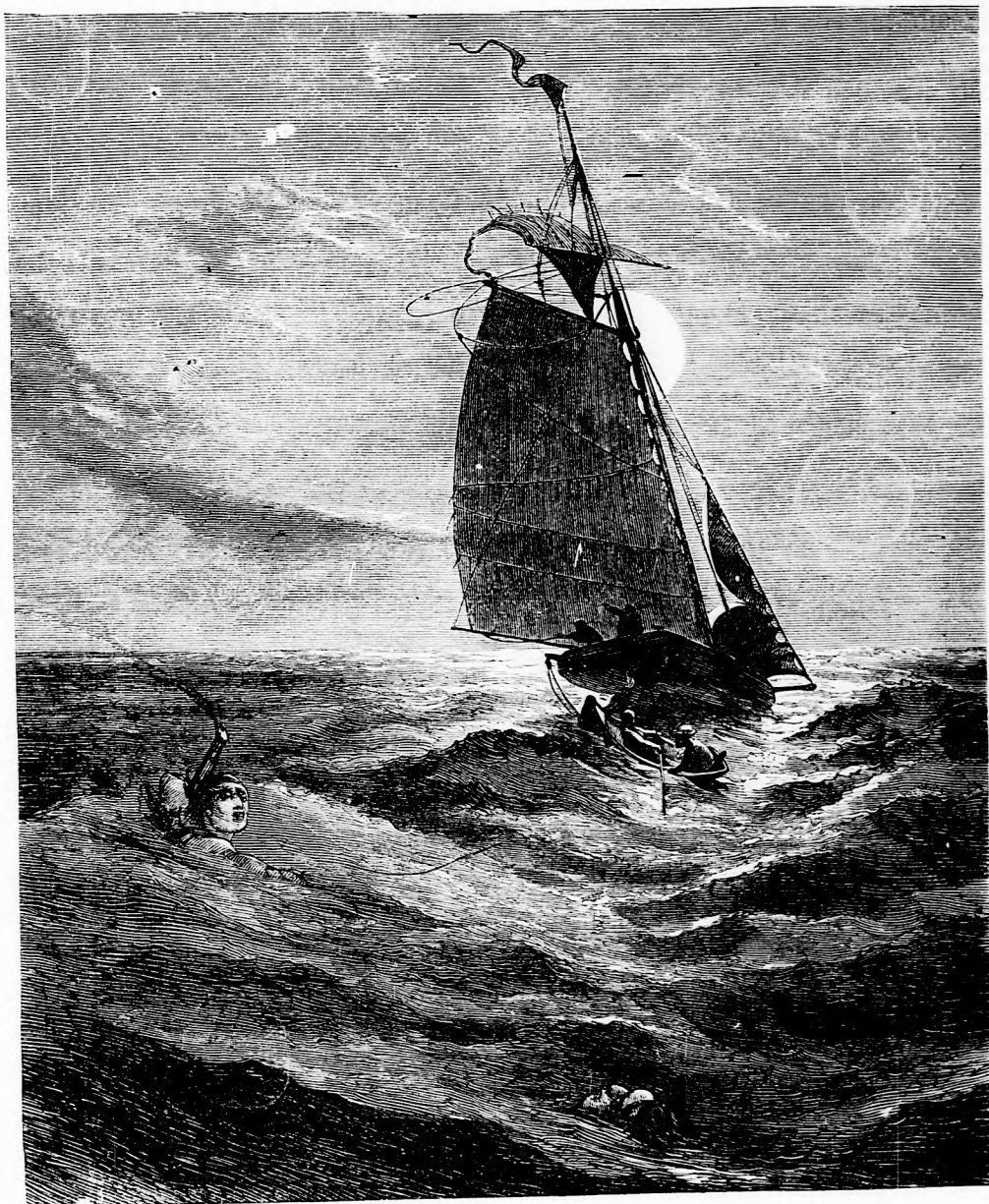
Etelka pedig
kertészhez,
hozza.

Midőn v

Etelka pedig rögtön szaladt az öreg kertészhez, hogy a majmocskát elhozza.

Midőn visszatért, már elfeledték

a melegágyban történt csodát s most a majmocskára fordult a figyelem s kivált Ferkó alig tudott hová lenni örömeiben, hogy furesa kis játszótár-

SEGÉLY A TENGEREN. (Lásd a 407. l.)

sát visszakarta. Pali azonban nyugtalan volt s alig várhatta a reggeli végét, hogy néhány bizalmas szót váltson Jenővel. Midőn végre fölkeltek az asztaltól és elszéledtek, Pali egyedül maradt Jenővel.

„Kedves Jenőm,“ mondá, „kérlek, szólj még ma a papával és a mamával, mondj el nekik mindent . . . nem bírom elviselni, hogy továbbra is ártatlannak higgyenek s érdemtelenül élvezzem szeretetöket.“

„Már tudnak mindent,“ felelt Jenő. „Korán reggel elmondtam nekik az egész történetet.“

„Mindent tudnak!“ szólt Pali kissé elsápadva. „És mit mondtak rá?“

„Soha se kérdezd, — elég az, hogy megbocsátottak neked; tapasztalhattad most reggel, hogy a papa és a mama csak oly szeretettel fogadtak, mint eddig. Igértem a te nevedben, hogy jövőre nem fogsz ilyen hibába esni, érdemes leszesz szeretetökre; és jó szüleink feledni fogják e kellemetlen esetet, — és feledni fogjuk mindnyájan.“

„Oh kedves Jenőm!“ szólt Pali s könyezve megölelte a jó testvért. Épen ekkor léptek be szülei s Pali eléjük sietve, zokogva borult nyakukba s végül szilárd hangon mondá:

„Ígérem és fogadom, hogy érdemes leszek szeretetekre! Most pedig egy kérésem van. Szegény Ferkó anynyit szenvedett miattam, — én kárpótolni akarom. Engedjétek meg, hogy ezt a szép arany órát, melyet Jenőtől kaptam, neki adjam.“

„De, kedves fiam, gondold meg . . .“ szólt atyja meglepetve.

„Kedves jó apám, engedd meg!“

„Ha épen kívánod, ám legyen.“

Azonnal hivatták Ferkót, ki nem kevéssé bámult, midőn Pali az órát kezébe adta és szólt:

„Kedves Ferkóm, nem akarok többé a multról beszélni, te is megbocsátottad, hogy oly sok bánatot okoztam neked; fogadd el tőlem e szép órát megbékülésünk örök emlékeül!“

„De Pali, hova gondolsz!“ vonakodék Ferkó.

„Ha szeretsz, fogadd el!“ szólt Pali.

Ferkó válasz helyett megölelte testvérét a aztán örömmel nézegetve a szép órára, mondá:

„Mily dicső változás tegnap óta! Emlékszel-e Pali, mily szomoruan néztük tegnap az uton hány óra; s most mily boldogok vagyunk!“

„Valóban dicső változás, és senki sem boldogabb mint én, mert megszábadultam a gyöttrő, sötét gondtól és szívem, lelkem ismét nyugodt.“

Ekként visszatért az öröm, a szeretet a család körébe és Jenő, Ferkó meg Pali, valamint Etelka és Nelli-like mainap boldogan élnek jó szüleikkel együtt.

A HÁ

(Képpel)

MUZSIKASZÓ.
Jaj, vak emb.
Óreg asszony
Életét így te

Szegény öreg
De nehéz a
Ah ez a vig
Siralommal

S itt e háro
Zene-táncz
Nem sejtik
Mi a bú és

A GYERMEK

Téglaváry I

(Képpel)

IM KÖZEL
Fényes ki
Milyen fe
A világ

Szép kirá
Hurezat
Egész lé
Méltóság

Kezében
Vén csá
Meghajl
Ember,

Kényese
Közleg
Laczi p
Vondl

Kezében
Az üdv
„Isten
Köszön

Ime it
Ámde
Ha Tó
Belép

Nagy
Dicső
S esa
Föl

A H Á R F A.

(Képpel a 409. l.)

MUZSIKASZÓ, bárfé,
Jaj, vak ember járja.
Öreg asszony peng-ti,
Életét így teng-ti

Szegény öreg járja,
De nehéz a lába.
Ah ez a vig táncz, zene —
Siralommal van tele.

S itt e három gyermek,
Zene-táncznak örvend.
Nem sejtik mi a gond, és
Mi a bú és szenvedés.

A GYERMEKSZOBÁBÓL.

Téglaváry Ilona őfelsége. —

(Képpel a 408. lapon.)

Im KÖZELG Ilon királynő,
Fényes kíséret vele.
Milyen fejedelmi főség!
A világ ragyok bele.

Szép királyi köpenynek
Hureczát apród emeli.
Egész lénye és alakja
Méltósággal van teli.

Kezében királyi pálcza:
Vén csákorul toll-csokor.
Meghajlik előtte minden,
Ember, állat és bokor.

Kényesen és lassan lépve
Közélg Téglavár felé;
Laczi polgármester díszben
Vonul a főség elé.

Kezében ott van az irás,
Az üdvözlő hódolat,
„Isten hozott, szép királynő,
Köszöntöm nagyságotat!”

Ime itt van Téglavára,
Ámde kis-é meghajolj
Ha Téglavár kapujába
Belépni méltóztatol.

Nagyságos főség, sok évig
Dicsőséggel uralkodj!
S csak azt kérem, Téglavárát
Föl ne rugjad valahogy!”

SEGÉLY A TENGEREN.

(Képpel a 405. lapon.)

BOLDOG szárazföldiek, mikor a szélvész süvit s a vihar bömböl, házainkba vonulunk s a biztos falak mögött nyugodtan várjuk a zivatar csillapulását; de a tengeren egészen más-ként van, ott a vihar szörnyű veszedelem s évenként sok, nagyon sok ember életét rabolja el. Hány kereskdőhajó, halászbárka indul ki a legszebb remények közt, — a vihar utóléri s a derék hajókora halálukat, mert a szélvész valamely kiálló szirthez csapta a hajót s ez darabokra hullott s minden, ami benne volt, a hullámokba vészett! Különösen tavasz-kor és ősszel uralkodnak nagy viharok s ekkor történnek a legnagyobb szerencsétlenségek.

Az ilyen veszedelem által utolért hajósok tájékozására régóta vannak világító tornyok, jelzések stb., de ez mind keveset használ. Ez okból újabb időben a tengerpartok hosszában mentő állomásokat rendeztek be, honnan szükség esetén bátor tengerészek segélyül sietnek a vészben forgó hajókhoz. Vannak különösen e célra épített mentőcsónakok, melyek nagy viharban sem egykönnyen merülnek alá s m-lyek segélyével a hajótörést szenvedteket partra viszik. Ezen kívül vannak másféle eszközök is, így p o. golyóra kötelel erősítenek meg s ezt a veszélyeztetett hajóra lövik, hol aztán a kötélbe belekapaszkodnak stb. De mindezen erőfeszítések daczára, valahányszor vihar után a tenger lecsendesül, mindig sok holttestet, hajóromokat vet ki a partra, mintha meg akarná mutatni, hogy az emberek minden erőfeszítése hasztalan a dühülgő elemek ellenében!

TÉGLAVÁRY ILONA Ö FELSÉGE. (Lásd a 407. l.)

A HÁRFA. (Lásd a 407. l.)

A SZŐLŐSGAZDA S A MUNKÁSOK.

EGY SZŐLŐSGAZDA korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe.

Igy szól egy hely a szentírásban s hozzá Jézusnak egyik legszebb tanítása van füzve, melyet kissé meg akarok magyarázni. Érdeemes hogy olvassátok és jól emléketekbe véssétek.

A keleti tájakon szokás, hogy midőn a nagyobb mezei munkák ideje megérkezik, a napszámosok korán hajnalban kiállanak a falu vagy város bizonyos helyére és várják a gazdákat, kik megfogadják őket. Szokásban van ez nálunk Magyarországon is sok helyen. A munkaidő keleten a nap fölkelésétől egészen lezállásig számítottatik; a munkásoknak tehát még napkelte előtt kell kiállaniok helyökre s a gazdáknak is hajnalban kell megfogadni őket, hogy idején munkához foghassanak.

Az a gazda tehát, kiről a szentírás szól, megalkudott a munkásokkal, hogy mindegyik kap egy denárt egy napra s kiküldte őket a szőlőbe dolgozni. Azonban egy-két órával később látta a gazda, hogy keves munkást fogadott, többre van szüksége. Ment tehát ismét a piacra s még néhány munkást fogadott, mondván nekik: „Menjete ti is a szőlőbe, s méltányos bért fogtok kapni.”

A munkások elmentek, de még ekkor sem voltak elegenden, nem végezhettek el a dolgot. A gazda tehát

délben újból kiment a piacra s még talált ott néhány napszámost

„Hát ti mért álltok itt henyén egész nap?” mondá nekik.

„Uram,” felelének azok, „szivesen dolgoznánk, de senki sem fogadott föl munkára.

„No's tehát menjetek szőlőmbe és dolgozzatok; méltányos bért fogok fizetni nektek.”

A gazda bizonyára azt értette ezzel, hogy mivel ezek nem dolgoztak annyit mint a kik reggel hozzáfogtak, nem is kaphatnak ugyanannyi fizetést; de később alkalmasint mást gondolt: megsajnálván őket, így okoskodott:

„Szegény emberek! hiszen szivesen dolgoztak volna egész nap, ha megfogadtam volna őket. Nem az ő hibájok, hogy nem kaptak munkát. Ezért megsajnálom őket s adok nekik is egy denárt, mintha egész nap dolgoztak volna.”

És így is történt. Midőn a nap leszállt, a gazda előhívta a szőlőfelügyelőjét és így szólt hozzá:

„Fizesd ki a munkásokat, mindegyiknek egyformán egy-egy egész denárt!”

Jöttek a munkások, először azok, kik délben fogtak a dologhoz; egy-egy denárt kaptak. Erre azok, kik mindjárt reggel kimentek a szőlőbe, azt hitték, hogy ők majd többet kapnak; de ők is csak egy-egy denárt kaptak. Ezért morogni kezdtek és mondták:

„Ezek itt kevesebbet dolgoztak

mint mi; mért annyit, mint nekünk; s még kevesebbet a hevében izzadtunk.

És valóban fáradtságos ám az egész napos munka; órákig dolgozni; nincs sehol enyhülés; a munkások égeti a lábukat; elfárad hanem még a szőlő estére egészen kiáldozták: is annyit, mint nekünk.

Ez bizonyára igaz; mert ez a munka fejezték ki. Ha a munkások bérüket, nem a gazda. Hogy mások is tartozott rájuk a szőlő gazdájára.

Az elégedettség ugyanis a többi gazdához és a munkásokhoz fizette ki bérüket a gazda így v.

„Barátom, a szegény emberek ságtalanság. Nem munk-e meg? Mivel ezzel elmentek pénzzel a munkások a te szemed,

És a munkások

vezott. S ti megértettétek a szőlősgazda: azt a haragra azért a munkások ményben részesülnek, a kik nem kaptak, ha mások ezzel semmi az irigykedő

mint mi; mért fizetsz nekik épen annyit, mint nekünk, kik a forró nap hevében izzadtunk?"

És valóban ama tájakon nagyon fáradságos ám a forró nap hevében órákig dolgozni; nincs sehol árnyék, nincs sehol enyhe szellő a tüzes homok égeti a lábat; a munkás nemcsak elfárad hanem szinte belebetegszik s estére egészen kábulttá lesz. És ezért kiáltozák: „Miért fizetsz azoknak is annyit, mint nekünk?"

Ez bizonyá a nem volt szép tőlök, mert ezzel csak irigységöket fejezték ki. Ha megkapták kialakított bérüket, nem volt okuk panaszkodni. Hogy mások mit kapnak, az nem tartozott reájok. És így gondolkozott a szőlő gazdája is.

Az elégedetlen munkások egyike ugyanis a többiek nevében elment a gazdához és elpanaszolta miképen fizette ki bérüket a felügyelő. És a gazda így válaszolt:

„Barátom, rajtatok nem esett igazságtalanság. Nem egy denárban alkudtunk-e meg? Megkaptátok, ami a tietek s ezzel elmehettek. Nem tehetek-e én pénzzel a mit akarok? Roszabb azért a te szemed, mert az enyém is jó?"

És a munkás megnyugodva távozott. S ti, olvasóim, talán szintén megértettétek, mit gondolt az a szőlősgazda: azt, hogy, nincs oka senkinek haragra azért, mert másvalaki jótéteményben részesül. Pedig sokan vannak, a kik bosszankodnak, haragusznak, ha más valaki kap valamit; pedig ezzel semmi igazságtalanság sem esik az irigykedően.

Ne irigykedjeteek tehát, hanem ellenkezőleg, örüljeteek, ha mások jótéteményben részesülnek.

ANYA-MADÁR KÉRELME.

(Képpel a czimlapon)

„Csiri,“ egy kis madár zeneg
A lombos ágon ott.
„Csir, ne bántsátok, gyermekek
Kis csipaszskáimot.
Ah, nekem ők oly kedvesek!
És oly aggódva repdesek
Kicsiny, meleg fészünk felett,
Órizve kincsemet.

Csir, csir, ti jó lányok csiri,
Olyast gondoljatok:
Hogy tüztől elkezd omlani,
Hol laktok, házatok,
S ott állnak, tördelvén kezök,
Szüleitek a rom fölött,
Kérdvén: ti édes gyermekek
Jaj, hova lettetek!?"

A KIS KÉMÉNYSEPRŐ TÉLEN.

(Képpel a 404. l.)

De csak fűrcsa, de, de de —
Fehér hóban fekete;
Fekete füstös gyerek,
Nézzétek csak, emberek!

Kis kéményseprő-fiú;
Nézzétek mily szomorú.
Kezét zsebébe teszi,
A hideg majd megveszi.

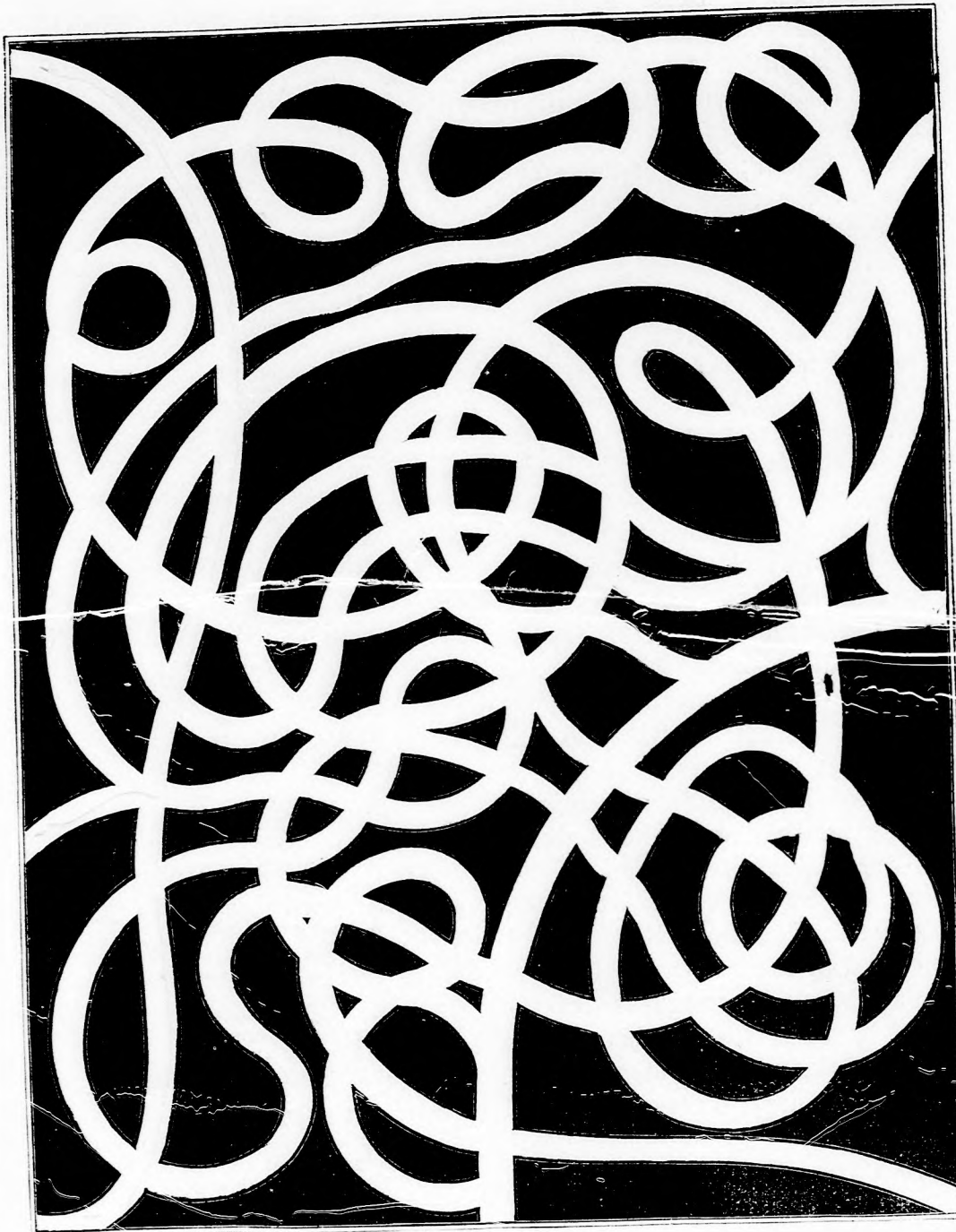
Melylyel kenyeret keres:
A seprője már merev.
Jó hideg van ugyancsak
Füle fagyos mint a csap.

Lába újját a hideg
Kegyetlenül csipi meg
A szeme is alig lát,
Csak könyfátylon nézhet át.

A ki behiná szegényt
Ezt a kis fagyos legényt,
Hogy kormát vakarja le:
Jót cselekednék vele.

A fázó kis legényke
Bebujna a kéménybe
S vakarná a falait
Talán egész — tavaszig.

FOGAS KÉRDÉS.

Valljon e zürzavaros rajzolat hány darabból áll?

Az elsőnek kihuzott helyes megfejtő szép képes könyvet nyer jutalmul

Forgó bácsitól.

Nyomatott ifj. **Deutsch Mór** (ezelőtt Deutsch testvérek) könyv- és könyomdai műintézetében Pesten

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.*

Ára negyedévre 1 frt. 20 kr — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon